

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/23/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4313215750
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Radošická Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2018:4313215750.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a členov senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpený Advokátska kancelária TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti žalovaným: 1. K. L., nar. XX. XX. XXXX, bytom Y. Z. č. XXX, 2. K. L., nar. XX. XX. XXXX, bytom Y. Z. č. XXX, o zaplatenie 829,50 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 21. augusta 2017 č. k. 15C/99/2014-124 v jeho zamietajúcom výroku, ako aj súvisiacom výroku o náhrade trov konania vo vzťahu k žalovanej v 1. rade takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku a vo výroku o náhrade trov konania vo vzťahu k žalovanej v 1. rade potvrdzuje.

Žalovanej v 1. rade náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie voči žalovanej v 2. rade zastavil a žalobu voči žalovanej v 1. rade zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanej v 1. rade a žalovanej v 2. rade nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi nepriznal. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ust. § 52 ods. 1 - 4 Občianskeho zákonníka, § 497 Obchodného zákonníka, § 2 písm. a/, b/, § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, 5 zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného ku dňu uzavretia zmluvy, § 524 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, ako aj § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách.

1.1. Súd po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu zistil, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou v 1. rade vznikol spotrebiteľsko-právny vzťah, nakoľko právny predchodca žalobcu ako právnická osoba - banka, ktorá v rámci svojej podnikateľskej činnosti poskytuje úvery, uzavrel so žalovanou v 1. rade ako fyzickou osobou - nepodnikateľom formulárovú zmluvu, ktorej obsah bol vopred pripravený právnym predchodcom žalobcu s tým, že žalovaná v 1. rade nemohla podstatným spôsobom ovplyvniť obsah takejto zmluvy. Zároveň v konaní nebolo preukázané, ani tvrdené, že by žalovanej boli poskytnuté finančné prostriedky na výkon povolania, zamestnania alebo podnikateľskú činnosť. Z uvedených dôvodov tak má žalovaná v 1. rade postavenie spotrebiteľa v zmysle § 3 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. Súd následne preskúmal, či pohľadávka, ktorá mala vzniknúť právnemu predchodcovi žalobcu bola platným spôsobom postúpená na žalobcu a to z dôvodu, že právny predchodca žalobcu je banka a na postúpenie pohľadávky takouto finančnou inštitúciou sa okrem všeobecných ustanovení o postúpení pohľadávok, ktoré upravuje § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka vzťahujú aj ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. Z ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu. Z dôvodovej správy k takémuto ustanoveniu vyplýva, že: "V ods. 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia

svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu a to aj osobe, ktorá nie je bankou." Pokiaľ právny predchodca žalobcu ako banka postúpil predmetnú pohľadávku voči žalovanej v 1 rade v celom rozsahu, tak postupoval v rozpore s § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, nakoľko ku dňu postúpenia pohľadávky nebol splatný celý úver (nedošlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti, pretože mimoriadnu splatnosť vyhlásil až žalobca po postúpení pohľadávky a konečná splatnosť úveru bola podľa úverovej zmluvy dohodnutá k 20. 07. 2013) a zároveň banka napriek tomu, že žalovaná v 1. rade bola v omeškaní so splácaním úveru, tak ju nevyzvala osobitnou výzvou, ktorú určuje § 92 ods. 8 Zákona o bankách na to, aby splatila svoj dlh. V konaní nebola preukázaná nielen existencia takejto výzvy zo strany banky, ale aj jej účinné doručenie žalovanej v 1 rade. Z uvedených dôvodov tak súd považoval celé postúpenie pohľadávky zo strany právneho predchodcu žalobcu na žalobcu za neplatný právny úkon, ktorý je v rozpore so Zákonom o bankách, a preto v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka je neplatný. Súd v konaní je povinný vždy skúmať vecnú legitimitáciu strán sporu, ktorá znamená označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jeden účastník subjektom práva a účastník na opačnej procesnej strane subjektom povinností, ktoré sú predmetom konania. Z hľadiska posúdenia vecnej legitimitácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitimitácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitimitácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 192/2004). Keďže nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky, tak žalobca nebol aktívne legitimovaný na podanie žaloby a nemohol si uplatňovať v súdnom konaní voči žalovanej v 1 rade nárok z takejto pohľadávky. Z uvedených dôvodov tak súd pre nedostatok aktívnej legitimitácie na strane žalobcu žalobu voči žalovanej v 1. rade v celom rozsahu zamietol.

1.2. Voči žalovanej v 2. rade súd konanie v zmysle § 145 ods. 1, 2 CSP zastavil, nakoľko žalobca zobral žalobu voči žalovanej v 2. rade v celom rozsahu späť.

1.3. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 256 ods. 1 CSP, a vzhľadom na to, že žalované mali v konaní plný úspech, pretože vo vzťahu k žalobkyni v 1. rade bola žaloba zamietnutá a vo vzťahu k žalovanej v 2. rade bola žaloba vzatá späť, žalovaným žiadne trovy nevznikli, preto im súd nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zamietajúcom výroku vo vzťahu k žalovanej v 1. rade, ako aj súvisiacom výroku o náhrade trov konania napadol v zákonnej lehote odvolaním žalobca, ktorý sa domáhal zmeny rozsudku súdu prvej inštancie a vyhovieť žaloby, alternatívne sa domáhal zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Namietal nesprávne právne posúdenie veci. V súvislosti s nedostatkom aktívnej legitimitácie poukázal na skutočnosť, že v konaní predložil relevantné oznámenie postupcu žalovanej v 1. rade o postúpení pohľadávky, ktorá bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimitáciu a súd mal preto povinnosť z takéhoto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 4Obo 210/01 z 11. 06. 2003, ako aj na rozhodnutia KS v Žiline sp. zn. 5Co/228/2016 z 30. 06. 2016, 5Co/248/2016 z 09. 08. 2016, ako aj na uznesenie KS v Košiciach sp. zn. 1Co/387/2015 zo 04. 05. 2016. V súvislosti s platným postúpením pohľadávky tiež poukazuje na bod 18.14. Všeobecných obchodných podmienok, podľa ktorého: „Klient výslovne súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky.“ Poukázal na ust. § 89 ods. 1 Zákona o bankách, v zmysle ktorého banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojim klientom môže zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchyľne od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon, ani osobitný predpis výslovne nezakazuje, alebo ak to z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť. Nakoľko ustanovenie § 89 ods. 1 Zákona o bankách pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení Zákona o bankách, pričom ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách nevyklučuje odchyľnu úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany si dohodli otázku postúpenia odchyľne od predmetného zákona a to v bode 18.14. Všeobecných obchodných podmienok. Pokiaľ súd prvej inštancie uviedol, že v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách môže banková pohľadávka byť postúpená na inú osobu len v prípade, ak je splatná, uviedol, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, ak posúdil, že „pohľadávka zodpovedajúca peňažnému záväzku“ predstavuje len splatné splátky úveru a len tieto tvoria pohľadávku zodpovedajúcu nesplatenému dlhu žalovaného

v 1. rade zo zmluvy o úvere. Považuje za nesporné, že dlh žalovanej v 1. rade vznikol už splnením záväzku postupcu, t. z. že dlh žalovanej v 1. rade vznikol už poskytnutím dohodnutej sumy peňažných prostriedkov v jej prospech. Dohoda zmluvných strán o vrátení poskytnutých peňažných prostriedkov s úrokmi v pravidelných mesačných splátkach nemá vplyv na výšku alebo existenciu dlhu dlžníka, týka sa výlučne spôsobu zaplatenia jeho dlhu a závisí výlučne od vôle veriteľa. Pohľadávka zodpovedajúca nesplatenému dlhu zo zmluvy o úvere podľa jeho názoru predstavuje zostatok dlhu žalovanej v 1. rade, ktorý vznikol poskytnutím peňažných prostriedkov v jej prospech, t. j. takúto pohľadávku tvoria nielen nezaplatené a splatné splátky úveru, ale aj nezaplatené a doposiaľ nesplatené splátky úveru. Zastáva názor, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru postupcom nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie KS v Banskej Bystrici zo dňa 25. 01. 2017 sp. zn. 16Co/73/2016, ako aj na ďalšie uznesenie 15Co/511/2015 zo dňa 09. 12. 2015. Tým, že žalovaná sa dostala do omeškania, vzniklo právo pristúpiť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti. Postupca toto svoje oprávnenie nevyužil a mimoriadnu splatnosť úveru vyhlásil až žalobca, a to dňa 18. 07. 2012. Mal za to, že spolu s postúpenou pohľadávkou na neho prešli všetky práva s touto pohľadávkou spojené a to aj právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Pre úplnosť uvádza, že ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, podľa jeho názoru, sa nemôže spájať s aktívnou legitimáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Z ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Ak by zákonodarca v uvedenom ustanovení mienil upraviť podmienky, ktorých splnenie je potrebné na platné postúpenie pohľadávky veriteľa, tak by to zároveň premietol do poznámky pod čiarou k ust. § 4 ods. 5 Zákona o spotrebiteľských úveroch a to jednoznačným odkazom na ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Zákonodarca však pri postupovaní pohľadávok neodkazuje na ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ale na ust. § 524 Občianskeho zákonníka. Z uvedeného vyplýva, že ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách upravuje podmienky, ktorých splnenie je potrebné na prelomenie bankového tajomstva, pričom ho nemožno spájať s platnosťou postúpenia pohľadávky. Z uvedeného vyplýva, že doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. Nedoručením takejto výzvy môžu byť spojené len sankcie vyplývajúce zo Zákona o bankách. Zároveň poukázal na prílohu č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok, podľa ktorej bola žalovaná v 1. rade ku dňu postúpenia pohľadávky v omeškaní 1344 dní, teda súčet všetkých omeškaní žalovanej v 1. rade so splnením len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok. Vzhľadom k dikcii ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách a s poukazom na to, že omeškanie žalovanej v 1. rade trvalo nepochybne viac ako rok, zastáva žalobca názor, že postupca konal v súlade s § 92 ods. 8, a teda by neporušil bankové tajomstvo aj v prípade, ak by písomnú výzvu žalovanej v 1. rade nezaslal. Vzhľadom na uvedené má za to, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnených splátok spolu s príslušným úrokom z omeškania z každej splátky odo dňa nasledujúceho po splatnosti každej splátky až do zaplatenia. Pokiaľ ide o otázku aktívnej legitimácie - predmetnú skutočnosť preukázal predloženým oznámením o postúpení pohľadávky zo strany postupcu, ako aj zmluvou o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou k zmluve o postúpení pohľadávok.

3. Žalovaná v 1. rade sa písomne k podanému odvolaniu nevyjadrila.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP) prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku a po prejednaní veci dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

5. Predmetom konania je nárok uplatnený žalobcom na súde prvej inštancie dňa 13. 08. 2013, ktorým sa domáhal, aby súd zaviazal žalované v 1. a 2. rade zaplatiť mu sumu 829,50 eura spolu s úrokom z omeškania 47,12 eura s ročným úrokom z omeškania 8,75% zo sumy 829,50 eura od 07. 08. 2012 do zaplatenia, ako aj trovy konania. Žalobca svoj nárok uplatňoval na základe uzatvorenej Zmluvy o postúpení pohľadávok medzi postupcom Slovenskou sporiteľňou, a. s. a žalobcom zo dňa 28. 06. 2012. Postupca a žalované uzatvorili dňa 25. 07. 2008 Zmluvu o splátkovom úvere č. 223203083, ktorej súčasťou sú aj Všeobecné obchodné podmienky. Na základe uvedenej zmluvy Slovenská sporiteľňa, a. s. poskytla finančné prostriedky, pričom podmienky čerpania, podmienky splácania peňažných prostriedkov, podmienky pri nesplnení zmluvných povinností a ďalších náležitostí sú upravené v zmluve alebo vo Všeobecných obchodných podmienkach. Pohľadávka žalobcu ku dňu postúpenia pohľadávky predstavovala sumu 2.122,44 eura, ktorá pozostávala z istiny 1.727,17 eura, riadneho úroku 214,99 eura, úroku z omeškania 156,36 eura a ostatného príslušenstva 23,92 eura v súlade s prílohou k zmluve

o postúpení. V tomto konaní si žalobca uplatňuje splátky úveru splatné od 20. 09. 2010 do 20. 07. 2013 v počte 35 v celkovej sume 829,50 eura. Splátky pôvodne splatné od 20. 08. 2012 do 20. 07. 2013 sa stali splatnými dňa 06. 08. 2012, kedy žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. K podanej žalobe pripojil Zmluvu o splátkovom úvere zo dňa 25. 07. 2008, ktorou žalovanej v 1. rade poskytla Slovenská sporiteľňa, a. s. úver 25.000 Sk so spracovateľským poplatkom 399 Sk, s poplatkom za správu 60 Sk mesačne, s výškou splátky istiny 714 Sk, so splatnosťou prvej splátky istiny 20. 08. 2008 pri počte splátok 60 a s konečnou splatnosťou 20. 07. 2013. RPMN bola stanovená na 27,90% a priemerná hodnota RPMN na 64,79%. Dňa 18. 07. 2012 Slovenská sporiteľňa, a. s. oznámila žalovanej v 1. rade postúpenie pohľadávky podľa § 526 Občianskeho zákonníka na spoločnosť EOS KSI Slovensko, s. r. o., Bratislava (žalobca). Výzvou zo dňa 18. 07. 2012 žalobca vyzval žalovanú v 1. rade k úhrade dlžnej sumy a zároveň jej oznámil vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, ktorý žiadal uhradiť najneskôr do 28. 07. 2012. Podaním zo dňa 17. 05. 2017 (č. I. 97) žalobca zobral žalobu voči žalovanej v 2. rade späť a žiadal konanie zastaviť. Následne súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom konanie voči žalovanej v 2. rade zastavil a žalobu voči žalovanej v 1. rade zamietol a tretím výrokom žalovanej v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal. Rozsudok súdu prvej inštancie vo vzťahu k žalovanej v 1. rade v zamietajúcej časti, ako aj súvisiacom výroku o náhrade trov konania napadol v zákonnej lehote odvolaním žalobca.

6. Podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

7. Podľa § 470 ods. 2 prvej vety CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

8. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

9. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania (okrem prípadov uvedených v ustanovení § 379 CSP), tak aj dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu.

11. Po prejednaní veci odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, keď súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci a vec aj správne právne posúdil a v otázke rozhodujúcej pre posúdenie danej veci - v otázke aktívnej legitímácie žalobcu je rozhodnutie správne. S poukazom na uvedené, odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne, v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdil, a keďže sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia stotožňuje, na tieto dôvody v zmysle ustanovenia § 387 ods. 2 CSP odkazuje.

12. Na potvrdenie záverov súdu prvej inštancie, s ohľadom na dôvody podaného odvolania žalobcu, odvolací súd udáva, že v prejednávanej veci bolo zrejmé, že vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými vznikol z bankového úveru, ktorý je regulovaný špeciálnou právnou úpravou, a to Zákonom o bankách, ktorý je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku predpisom s charakterom lex specialis. Keďže k postúpeniu pohľadávky v danej veci došlo medzi bankou a nebankovým subjektom, okrem všeobecnej úpravy postúpenia pohľadávky podľa Občianskeho zákonníka je potrebné zohľadniť aj špeciálnu úpravu týkajúcu sa postúpenia pohľadávky podľa Zákona o bankách, zakotvenú v ustanovení § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. Toto ustanovenie sprísňuje zákonné predpoklady postúpenia bankovej pohľadávky z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom už nad pohľadávkou nie vždy je zachovaná kontinuita dôležitého dohľadu centrálnej banky, ktorá je dôležitá v priebehu trvania úverového vzťahu. Podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňujú platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky, pričom súd prvej inštancie ustálil správny právny záver, keď uviedol, že

právny predchodca žalobcu splnenie týchto podmienok nepreukázal, keď takúto výzvu v konaní vôbec nepredložil. Uvedený predpoklad je zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky a musí byť splnený v čase postúpenia pohľadávky. Súd prvej inštancie sa tak správne vysporiadal s otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, keď mal za to, že táto v predmetnom konaní nie je daná, keď žalobca nepredložil súdu výzvu právneho predchodcu žalobcu na plnenie, teda túto skutočnosť nepreukázal. Súd prvej inštancie tak správne postupoval, keď žalobu z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu zamietol. S ohľadom na dôvod zamietnutia žaloby a nenaplnenie zákonného predpokladu pre platné postúpenie pohľadávky je potom ďalšia argumentácia žalobcu v podanom odvolaní, týkajúca sa splatnosti pohľadávky a vyhlásenia jej mimoriadnej splatnosti bezpredmetná.

13. Je preto potrebné konštatovať, že správnym bol záver súdu prvej inštancie o tom, že právny predchodca žalobcu bol oprávnený postúpiť svoju pohľadávku voči žalovanému len po tom, ak bol žalovaný, napriek písomnej výzve, nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní s plnením čí len časti svojho peňažného záväzku voči banke, a to aj bez súhlasu žalovaného. V prípade, že takéto predpoklady splnené neboli, resp. z vykonaného dokazovania ich splnenie nevyplývalo, bolo potrebné na takúto pohľadávku hľadieť ako na nepostupiteľnú, teda pohľadávku, ktorej postúpenie by bolo v priamom rozpore so zákonom. Z tohto dôvodu potom samotná zmluva o postúpení pohľadávky v časti týkajúcej sa takejto nepostupiteľnej pohľadávky bola absolútne neplatným právnym úkonom, na ktorú neplatnosť je povinný súd v konaní ex offio aj bez námietky žalovaného prihladať.

14. Odvolací súd ešte dodáva, že s touto otázkou sa už vo svojom rozhodnutí vypořiadal aj NS SR v rozhodnutí sp. zn. 7Cdo 26/2017 zo dňa 28. marca 2018, v ktorom k ustanoveniu § 92 ods. 8 Zákona o bankách uviedol, že pre správne pochopenie významu a povahy tejto právnej úpravy podľa názoru dovolacieho súdu nepostačuje vychádzať z jej zaradenia do konkrétnej časti zákona, či dokonca do určitého zákona, ale nevyhnutným je práve posúdenie, či posudzovaná úprava reguluje správanie subjektov verejného práva, alebo naopak, dopadá na súkromnoprávne konanie. Rozborom ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ktoré od schválenia pôvodného znenia zákona do času uzavretia zmluvy o úvere treba dospieť k tomu, že celkom jednoznačne definuje podmienky, za akých možno, resp. nemožno postúpiť pohľadávku patriacu banke, buď inej banke alebo aj subjektu, ktorý nie je bankou. Prvá veta ustanovenia definuje dve takéto podmienky, z ktorých prvou je písomná výzva banky uvažujúcej o postúpení riadne nesplácaanej úverovej pohľadávky klientovi, aby pohľadávku splnil a druhou nepretržite viac než 90 dní trvajúce omeškanie klienta s plnením čí i len časti jeho peňažného záväzku zodpovedajúceho pohľadávke banky. Druhá veta potom obsahuje úpravu situácie, v ktorej banka uplatniť právo pohľadávku postúpiť nebude môcť a to vtedy, ak klient ešte pred postúpením svoj omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva splní; okrem nej ale tiež prípad, v ktorom práve zmienené obmedzenie banky existovať nebude - vtedy, ak súčet všetkých omeškaní klienta s plnením čí len časti toho istého peňažného záväzku zákonom trval kvalifikovaný čas presahujúci jeden rok. Ostatná veta ustanovenia je potom z pohľadu správnosti uchopenia problému nižšími súdmi bez významu, nakoľko táto vymedzuje len povinnosť odovzdania postupníkom postupcovi aj dokumentácie preukazujúcej tzv. život právneho vzťahu a úpravu týkajúcu sa samotného bankového tajomstva a jeho prelomenia. Za neudržateľnú považoval argumentáciu, podľa ktorej v prípade súčtu všetkých omeškaní úverového dlžníka trvajúceho viac než rok sa nemusí trvať ani na výzve banky klientovi pred postúpením pohľadávky, keď časť úpravy o tom, že skôr uvedené neplatí, sa vzťahuje výlučne na zachovanie práva banky uplatniť právo na postúpenie pohľadávky, napriek neskoršiemu plneniu klienta a nie aj na ustúpenie od podmienok, za ktorých k postúpeniu možno pristúpiť. Uviedol, že ak zákonným dôsledkom rozporu právneho úkonu so zákonom je v sfére súkromného práva jeho neplatnosť, neexistuje prakticky žiadny priestor pre inú interpretáciu úpravy rozhodnej aj pre výsledok konania v prejednávanej veci než tú, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej Zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez plnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie. Nerešpektovanie takejto právnej úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom.

15. Vzhľadom na dôvody uvedené vyššie, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, pričom k námietke žalobcu ohľadne aplikácie ustanovenia § 89 ods. 1 Zákona o bankách je potrebné uviesť, že toto ustanovenie je v znení, ako ho uvádza žalobca účinné až od 10. 06. 2013, pričom úverová zmluva v danej veci bola uzavretá 25. 07. 2008, teda toto ustanovenie na danú vec nemožno aplikovať a táto námietka žalobcu je z tohto dôvodu nedôvodná.

16. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnej žalovanej v 1. rade nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, pretože jej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).